

ли велики господари. Най-после за него не бѣ тайна, че той е единствениятъ наследникъ на последнитѣ.

Всичко чувано силно подействува върху душата на Курта. Той почна да мрази аварскитѣ голѣмци. Намрази вуйча си Орхана, задето ги приемаше на драго сърдце и се държеше любезно къмъ тѣхъ.

Майката виждаше, какъ нейниятъ синъ ненавижда своя вуйчо и какъ тая ненавистъ се засилваше. Това ѝ причиняваше голѣми грижи. Защото тя вѣрваше, че нейниятъ синъ е определенъ отъ сѣдбата да възвърне свободата на родината. . . .

Куртъ растѣше.

Както майка му, тъй и мнозина видни българи знаеха вече предсказанието на най-великия жрецъ, комуто боговетѣ бѣха съобщили, че **този, който се е родилъ въ годината, числото на която е съставено отъ $7 \times 7 +$ годината на покорението на българитѣ отъ аваритѣ (значи $49 + 558 = 607$), ще освободи българитѣ.** Въ нея година бѣ роденъ Куртъ.

*
* *

Куртъ е вече буенъ младежъ.

Той знаеше своя произходъ и надеждитѣ, които поробенитѣ му брата възлагаха върху него. Отношенията му къмъ вуйча му Орхана ставаха все по-хладни. Но и майка му не забравяше умнитѣ съвети на брата си, настойникъ на сина ѝ, че свободата на народа ще дойде едва тогава, когато настѣпятъ благоприятни условия. И майката дирѣше начинъ да смекчи ненавистта на сина си. Тя хвалѣше брата си, че се държи къмъ аваритѣ така, за да не възбужда подозрение. Доволна бѣше, като виждаше, че той скърби за изгубената свобода и че радостно би посрещналъ часа, когато тя наново ще изгрѣе надъ заробеното отечество.

Накѣпѣлата въ душата на буйния младежъ омраза къмъ Орхана, подхранена още въ детскитѣ години, не можеше тъй лесно да бжде потушена.

Единъ день Куртъ не можа да се въздържи и упрѣкна вуйча си, задето угодничи на аваритѣ и че той е забравилъ своята народностъ и е скжсалъ съ славното минало на прадѣдитѣ.

Орханъ не криеше обичта си къмъ своя сестреникъ. Единъ день той спокойно каза на Курта:

— Напразно ме упрѣквашъ! Азъ никога не съмъ забравялъ, че съмъ българинъ. Като такъвъ, азъ се гордѣя съ миналото на прадѣдитѣ си и съ радостъ очаквамъ деня на свободата. Но азъ